

[Aksel Larsen.]

for det, der i Socialdemokratiets Program af 1919 kaldes Forbrydelser, der er en Følge af de sociale og politiske Klassekampe, i Øjeblikket sidder i Statens Fængsler.

Til Slut dette, at vort Parti har naturligvis ikke stillet denne Forespørgsel, fordi vi ved at pukke paa disse Lovbestemmelser regner med at skabe Garanti mod Overgreb i Fremtiden, fordi vi regner med derigennem at sikre os Retten til fri Udfoldelse af vor Forenings- og Forsamlingsvirksomhed. Vi ved i den Henseende udmærket vel, at vi befinder os i et kapitalistisk Samfund, og at dette Samfunds til enhver Tid siddende Regering er parat til med alle Midler at skride ind mod en revolutionær Bevægelse; men vi vil længst muligt kæmpe for vor Legalitet i dette Samfund, vi vil længst muligt kæmpe for vor Forenings- og Forsamlingsfrihed i dette Samfund, og vi stiller derfor det Spørgsmaal til denne Regering, som udgaaet fra Socialdemokratiet paastaaende, at den varetager Arbejdernes Interesser og er en Arbejderregering: Hvordan er dens Mening om og Stilling til disse Love, til den Behandling, revolutionære Arbejderorganisationer og -bevægelser er ude for ved den Maade, hvorpaa Arbejdernes Forenings- og Forsamlingsret og Demonstrationsret bliver traadt under Fødder? Hvad agter Regeringen at foretage sig i Fremtiden i den Retning? Hvilken er Regeringens politiske Linie i denne Sag?

Justitsministeren (Zahle): Den stillede Forespørgsel giver Udtryk for den Opfattelse, at Politiet forvolder Gadespektakler ved voldelige Politiindhug og foretager ulovlige Ransagninger i kommunistiske Kontorer, at Politiet og Dommerne haandhæver Retsplejeloven partisk, at Varetægtsarrest misbruges o. s. v.

Hele Forespørgselens Indhold er saa urimelig, at det ligger nær at nøjes med at give et afvisende Svar. De historiske Forhold her i Landet er imidlertid saadanne, at der fra gammel Tid har hersket megen Uvillie overfor Politiet, og skønt Politiet i Løbet af den sidste Menneskealder er blevet grundigt reformeret, er den gamle Uvillie, til Trods for, at Aarsagen er fjernet, vedblevet at leve i mange Sind. Jeg er derfor glad ved her at faa en Lejlighed til at rense Politiet for alle de Beskyldninger, som er fremkommet fra den ærede Forespørgers Side, og til at paavise, hvorledes Nutidens humane, veldisciplinerede Politier er den fredelige Befolknings Beskyttere mod Uro-stiftere, Voldsmænd, Tyve og helt eller

halvt forstyrrede Mennesker, som søger at forstyrre Ro og Sikkerhed i Samfundet ved Optøjer af forskellig Art.

De Beskyldninger, som er rettet mod Domstolene, er ikke mindre ubegrundede end de, der er rettet mod Politiet, men de er heldigvis aldeles betydningsløse, da ingen fæster nogen som helst Lid til dem.

Endelig har den ærede Forespørger beklaget sig over, at der ikke indrømmes og tilsikres de for politiske Forseelser dømte Personer Rettigheder som politiske Forbrydere. Som jeg skal paavise, hviler dette som meget andet af, hvad den ærede Forespørger har fremført, paa fuldkommen Uvidenhed, baade om, hvad der faktisk er sket, og om de retslige Tilstande her i Landet.

Jeg skal efter disse indledende Ord give en Fremstilling af, hvad der faktisk er foregaaet, og denne Fremstilling er støttet paa de retslige Undersøgelsesers alsidige Belysning af de forskellige Optrin.

Jeg skal først omtale Nakskov-Sagerne. Jeg skal gøre det saa kort som muligt, da disse Sagers Forløb jo er de fleste vel bekendt, men dog saaledes, at intet Moment af Betydning udelades.

Den første Sag drejer sig om ulovlig Tvang mod Nakskov Byraad. De arbejdsløses Organisation i Nakskov vedtog den 31. Januar 1931 en Resolution, hvori der fremsattes Krav til Byraadet om, at der stillede større Beløb til Raadighed for Hjælpekassen. Resolutionen skulde overbringes ved en Deputation til Byraadsrådet den 2. Februar 1931. Den 1. Februar afholdtes et offentligt Møde, hvor bl. a. Thøger Thøgersen var til Stede. Den 2. Februar om Aftenen samlede Organisationens Medlemmer paa Jernbanepladsen og drog i Optog til Raadhuset, hvor de dels tog Plads paa Tilhørerpladserne, dels paa Trapperne og foran Raadhuset. I selve Byraadsstuen var ca. 150 Personer sluppet ind og trængte sig helt op ad Byraadsmedlemmerne.

Som Anfører under den derpaa følgende Forhandling med Byraadet optraadte fhv. Byraadssekretær Kordeman-Ågermose og Edvard Petersen, kaldet Due, der begge var Medlemmer af de arbejdsløses Organisations Deputation. Ved Trusler mod Formandens Person og Trusel om at rasere Salen og jævne Bygningen med Jorden samt ved tydeligt at vise, at de billigede den øvrige Forsamlings truende Holdning mod Byraadet, tvang disse to Personer Byraadet til at vedtage et Tilskud paa 20 000 Kr. til Hjælpekassen. Byraadsformanden har med Støtte af Flertallet af Byraadsmedlemmerne